

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215211088
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1215211088.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Kriškovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovej v právnej veci žalobcu: LiNi s.r.o., so sídlom Moravský Svätý Ján 7, 908 71 Moravský Svätý Ján, IČO: 47 574 101, právne zastúpeného: URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, 811 04 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: EURO-ŠTUKONZ a.s., so sídlom Podunajská 23, 821 06 Bratislava, IČO: 35 972 297, právne zastúpenému: Advokátska kancelária CIMRÁK s.r.o., Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, o zaplatenie 8.897,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/161/2015-486 zo dňa 26.10.2021, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/161/2015-486 zo dňa 26.10.2021 potvrdzuje.

II. Súd priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu žalobcu a výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške náhrady ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie tak rozhodol podľa § 11, § 12, § 34, § 36 ods. 1, 2, 5, § 37 ods. 1, § 39, § 544 ods. 1, 2, 3, § 545 ods. 3, § 585 ods. 1, 3, § 586 ods. 1, 2, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), § 265, § 300, § 301, § 536 ods. 1, 2, 3, § 537 ods. 1, 2, § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 555 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj ako „ObZ“), čl. 3 ods. 1, čl. 16 ods. 1, 2, § 187 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, § 369 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 29.4.2015 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 8.897,05 eur s príslušenstvom a na náhradu trov konania titulom zádržného na podklade čl. I. bod I.1 a bod I.2 a článku III. 4.1 Dohody o urovaní. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že žalobca vykonal dodávku a montáž elektroinštalácií, elektrickej prípojky a osvetlenia parkoviska, slaboprúdu, vnútroareálového rozvodu elektriny, telekomunikačnej prípojky a osvetlenia parkoviska v zmysle objednávky č. MM/53/2012 zo dňa 24.4.2015, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 11.6.2014 a montáž elektroinštalácií, slaboprúdov a prípojky NN v zmysle objednávky č. MM/416/2013 zo dňa 15.08.2013, ktoré boli uzatvorené s pôvodným zhotoviteľom spoločnosťou EMOP V.J. s.r.o. Dňa 17.12.2013 došlo dohodou o postúpení práv a povinností k prechodu osoby zhotoviteľa na žalobcu. Uvedenú dohodu podpísali všetky zúčastnené spoločnosti vrátane

žalobcu. Žalobca si počas výkonu prác priebežne fakturoval sumy za vykonané práce pričom žalovaný v súlade s bodom 5 objednávky zadržal z každej fakturovanej sumy 10%. Splatnosť zadržanej sumy v zmysle uvedeného bodu objednávky bola dojednaná najneskôr 15 dní po uplynutí 6 mesiacov od odovzdania a prevzatia stavby investorom, t.j. Mestom Šaľa a Obcou Divín. K odovzdaniu diela došlo však len v prípade rekonštrukcie a obnovy NKP kaštieľa v obci Divín. Dňa 24.11.2014 došlo k uzatvoreniu dohody o urovaní záväzkovo-právnych vzťahov a vyporiadaní záväzkov (pokonávka). Predmetom pokonávky boli aj faktúry plynúce z objednávky MM/53/2012 a MM/416/2013. Listom zo dňa 18.5.2015 žalobca od uvedenej pohľadávky odstúpil v plnom rozsahu. Žalované pohľadávky z faktúr č. 140017, 140076, 140062, 140040, 140018, 140071 a 140028 žalovaný poprel čo do dôvodu aj čo do výšky, nakoľko v zmysle bodu 3 objednávok č. MM/53/2012 a MM/416/2013 je splatnosť faktúr podmienená ich riadnou úhradou zo strany investora. Žalovaný nepovažoval pohľadávky za splatné. Za dôvodné žalovaný nepovažoval ani uplatnenie úrokov z omeškania, nakoľko podľa bodu 5 oboch objednávok, zádržné sa nepovažuje za plnenie v omeškani, teda splatnosť jednotlivých pohľadávok nemôže nastať v žalobcom uplatnenej lehote splatnosti podľa jednotlivých faktúr, ale až v prípade včasnej a úplnej úhrady zo strany investora najneskôr v 16. deň po uplynutí 6. mesiacov od odovzdania diela. Žalovaný bol toho názoru, že uplatňovanie faktúr súdnou cestou za výkon prác na diele „Domov dôchodcov - Rekonštrukcia bývalého objektu MŠ s prístavbou na domov dôchodcov“ je neoprávnené nakoľko v tomto prípade nedošlo k riadnemu odovzdaniu a prevzatiu diela z dôvodu prebiehajúcich stavebných prác. Žalovaný ďalej vzniesol kompenzačnú pohľadávku voči žalobcovi, ktorá vyplýva zo znenia pokonávky, konkrétne z čl. I bod I.3.. Odstúpením od pokonávky sa pohľadávka v sume 19.716,50 eur, ktorá vznikla na základe zmluvy o postúpení pohľadávky stala znovu splatnou.

3. Žalobca namietol neexistenciu pohľadávky žalovaného v sume 19.716,50 eur, ktorá bola prevedená zo strany spoločnosti EURO-BUILDING, a.s. na žalovaného, ktorú si následne žalovaný započítal voči žalobcovi v rozsahu žalovaného zádržného v sume 8.897,50 eur. Penalizačná faktúra na zaplatenie sumy 37.050,- eur bola spoločnosťou EURO-BUILDING, a.s. účelovo vystavená, pričom nikdy reálne na stavbe „Detského domova Skalica - Rekonštrukcia a nadstavba“ k omeškaniu žalobcu nemohlo dôjsť, keďže samotná spoločnosť EURO-BUILDING, a.s. bola v omeškani so stavebnou činnosťou, ako zhotoviteľ neodovzdala žalobcovi ako subdodávateľovi stavbu v stavebnej pripravenosti. Preto žalobca nemohol byť v omeškani s elektroinštalačnými prácami. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný a spoločnosť EURO-BUILDING, a.s. sú navzájom majetkovo a personálne prepojené. Na pojednávaní konanom dňa 08.3.2016 konateľ žalobcu P. Y. uviedol, že pokiaľ ide o stavbu investora v obci Divín, tu boli všetky práce riadne vykonané s tým, že boli odovzdané v septembri až októbri 2014, pričom o odovzdaní a prevzatí existujú preberacie protokoly, atesty a iné doklady. Práce pre mesto Šaľa neboli vykonané v plnom rozsahu z dôvodu odstúpenia žalovaného od zmluvy s investorom - mestom Šaľa niekedy v roku 2014. Potom práce dokončila iná firma, pričom k odovzdaniu a prevzatiu kompletného diela treťou firmou došlo 15.12.2015. Vzťahy medzi stranami sporu týkajúce sa vykonávania prác pre investora mesto Šaľa neboli ukončené žiadnym odstúpením od zmluvy, v tejto súvislosti bola uzatvorená len dohoda o urovaní.

4. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 04.5.2016 reagoval na námietky žalobcu týkajúce sa splatnosti faktúr č. 140017, 140071 a 140028, ktoré mali nastať dňa 28.3.2015, t.j. 16. deň po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa odstúpenia od zmluvy medzi žalovaným a mestom Šaľa, ktoré nastalo dňa 12.9.2014, pričom uviedol, že nemal uzatvorenú zmluvu s mestom Šaľa, ale so spoločnosťou EURO-BUILDING, a.s.. Až táto spoločnosť mala uzatvorenú zmluvu s mestom Šaľa ako investorom. Žalovaný tak nemohol odstúpiť od zmluvy s mestom Šaľa a teda nemohla nastať ani splatnosť zádržného. Z verejne dostupných listín vyplýva, že spoločnosť EURO-BUILDING, a.s. uzavrela s mestom Šaľa dňa 20.8.2015 dodatok č. 3 k zmluve o dielo týkajúcej sa stavby Šaľa, predmetom ktorého bolo okrem iného riešenie sporných okolností, ktoré sa vyskytli pri stavbe diela. Jeho dôsledkom bolo, že stavba sa považuje za riadne dokončenú v dohodnutom termíne. Následne účastníci uzatvorili dňa 09.02.2016 dohodu o urovaní, kde sa v čl. I ods. 3 uvádza, že všetky záväzky, nároky a pohľadávky vyplývajúce zo zmluvy o dielo sa považujú dňom podpísania tejto dohody za ukončené a vysporiadané. Žalovaný ďalej uviedol, že aj v prípade, ak by nebola zohľadnená skutočnosť, že žalovaný nebol v zmluvnom vzťahu s Mestom Šaľa, ale vychádzalo by sa z odovzdania celkovej stavby investorom, ktorým bolo Mesto Šaľa, za dátum ukončenia a odovzdania stavby je potrebné považovať deň 03.03.2016, kedy citovaná dohoda nadobudla účinnosť. Od tohto dňa je možné počítat splatnosť zádržného v zmysle objednávky a splatnosť zádržného nastane až dňa 18.09.2016.

5. Uznesením zo dňa 20.06.2016 č.k. 23Cb/161/2015-110 súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobného petitu v časti úrokov z omeškania tak, že nový petit žaloby bude znieť: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 617,30 eura odo dňa 12.5.2016 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9,05 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 125,80 eura odo dňa 16.2.2015 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9,05 % p.a. ročne počítaného z dlžnej sumy 1.859,70 eura odo dňa 16.2.2015 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9,05 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 990,65 eura odo dňa 16.2.2015 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9,05 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 830,14 eura odo dňa 16.2.2015 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 1.079,44 eura odo dňa 12.5.2016 (vrátane) až do zaplattenia, vo výške 9 % p.a. (ročne) počítaného z dlžnej sumy 3.394,47 eura odo dňa 12.5.2016 (vrátane) až do zaplattenia, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.“

6. Žalobca v ďalších svojich vyjadreniach uviedol, že nikdy nepripomienkoval a slobodne nesúhlasil s uzatvorením dohody o urovaní, pričom dohodu žalobcovi nanútil žalovaný, ktorý finančne vydieral žalobcu s tým, že ak chce nejaké peniaze vidieť, musí pristúpiť na dohodu jednostranne pripravenú žalovaným. Žalovaný neumožnil žalobcovi vziať si návrh dohody, nesúhlasil s tým, aby žalobca prekonzultoval návrh dohody so svojim právnym zástupcom. Žalovaný bol donútený a postavený pred možnosť dohodu podpísať s tým, že ak pristúpi, poskytne zľavu, ako aj iné veci a uvidí aspoň nejaké peniaze. Dohodu pripravil žalovaný a návrh tejto dohody nechal v sídle žalovaného konateľom žalobcu. Tí si chceli návrh dohody zobrať so sebou a tiež ho chceli dať prekonzultovať ich právnemu zástupcovi, no nebolo im to umožnené, mali dovolené iba podpísať a čakať, či niečo dostanú alebo nedostanú nič. Protistrana tvrdenia o nátlaku odmietala a dohodu považovala za platnú.

7. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 23Cb/161/2015-338 zo dňa 13.11.2018 žalobe žalobcu vyhovel a zaviazal výrokom I. žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 3.806,29 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 617,30 eur od 12.5.2016 do 14.9.2016, vo výške 9,05% ročne zo sumy 125,80 eur od 16.2.2015 do zaplattenia, vo výške 9,05% ročne zo sumy 1.859,70 eur od 16.2.2015 do zaplattenia, vo výške 9,05% ročne zo sumy 990,65 eur od 16.2.2015 do zaplattenia, vo výške 9,05% ročne zo sumy 830,14 eur od 16.2.2015 do zaplattenia, vo výške 9% ročne zo sumy 1.079,44 eur od 12.5.2015 do 14.9.2016, vo výške 9% ročne zo sumy 3.394,47 eur od 12.5.2015 do 14.9.2016, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- eur a výrokom II. žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Výrokom III. konanie v časti istiny v sume 5.091,21 eur zastavil z dôvodu späťvzatia, v súlade s § 145 a nasl. CSP. Uvedená suma predstavovala zádržné za zákazky v Šali, ktoré bolo zo strany žalovaného uhradené.

8. Súd prvej inštancie mal totiž pri pôvodne vydanom rozsudku po vykonanom dokazovaní za preukázané, že spoločnosť EMOP V.J., s.r.o. akceptovala objednávku žalovaného č. MM/416/2013 a MM/53/2012, čím došlo k uzatvoreniu zmlúv o dielo, ktorých predmetom bola dodávka a montáž elektroinštalácie, elektrickej prípojky, slaboprúdu, vnútroaerálového rozvodu elektriny, telekomunikačnej prípojky a osvetlenia parkoviska pre stavbu „Rekonštrukcia a obnova NKP kaštieľa v obci Divín“ a dodávka a montáž elektroinštalácie, slaboprúdu a prípojky NN pre stavbu „Dom dôchodcov - Rekonštrukcia bývalého objektu MŠ s prístavbou na Domov dôchodcov Šaľa“. Následne došlo medzi spoločnosťou EMOP V.J., s.r.o., žalobcom a žalovaným, k uzatvoreniu dohody o postúpení práv a povinností, ktorou došlo k zmene osoby zhotoviteľa v zmluvách o dielo uzatvorených na základe objednávok MM/53/2012, NS/136/2012, MM/416/2013 s NS/738/2013. Všetky práva a povinnosti v zmysle uzatvorených objednávok sa touto dohodou postúpili na nového zhotoviteľa. Žalobca sa svojou žalobou domáhal úhrady faktúr č. 140017, 140076, 140062, 140040, 140018, 140071, 140028 v časti tzv. zádržného. Týmito faktúrami žalobca fakturoval žalovanému práce vykonané na základe objednávok č. MM/416/2013 a MM/53/2012. Žalovaný žalobou uplatnený nárok neuznával, pričom uviedol, že išlo o úhradu časti zádržného za zákazku v Šali, ktorej splatnosť nastala dňa 18.09.2016, pričom v tejto lehote bolo zádržné aj uhradené. Pokiaľ ide o zvyšnú časť zádržného v sume 3.806,29 eur viažucu sa k zákazke v Divíne, táto podľa žalovaného nie je splatná, nakoľko investor diela Obec Divín reklamovala vady tohto diela, pričom poukázal na skutočnosť, že žalobca tieto vady uznal listom zo dňa 12.02.2015, pričom do dnešného dňa neinformoval žalovaného o tom, že by vady boli odstránené. Dohoda o urovaní upravovala aj rozsah a lehoty nárokov na úhradu zádržného, pričom žalovaný v rámci svojej obrany v rámci kompenzačnej námietky uviedol, že je vlastníkom pohľadávky v sume 19.716,50 eur, ktorá vyplýva zo znenia pokonávky, konkrétne z čl. I bod I.3. Odstúpením od pokonávky sa pohľadávka v

sume 19.716,50 eur, ktorá vznikla na základe zmluvy o postúpení pohľadávky sa táto podľa žalovaného stala znovu splatnou.

9. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku uvádzal, že žalobca považoval predmetnú dohodu za absolútne neplatný právny úkon, a to z dôvodu vady vôle štatutárov žalobcu, konkrétne z dôvodu absencie slobody vôle konateľov žalobcu pri jej uzatváraní. Táto vôľa mala byť ovplyvnená donútením, resp. bezprávnou vyhrážkou zo strany žalovaného, ktorý im dal ultimátum, podľa ktorého v prípade neuzatvorenia dohody, žalovaný žalobcovi neuhradí žiadny zo svojich záväzkov, a to ani v časti. Uvedené skutočnosti tak mali podľa žalujúcej strany spôsobovať absolútnu neplatnosť zmluvy v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Z výpovedí konateľov žalobcu P.G. Y. a C. Y. vyplývalo, že hlavným dôvodom, pre ktorý s uzatvorením dohody o urovnaní súhlasili, bola práve finančná situácia žalobcu ako spoločnosti. Motiváciou pre uzatvorenie dohody bolo získanie aspoň časti nevyplatených peňažných prostriedkov, čo by umožnilo riešiť základné financovanie podnikateľskej činnosti, pričom v prípade, ak by sa tieto okolnosti u žalobcu nevykytovali, dohodu za daných podmienok by nikdy neuzatvorili.

10. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozhodnutí uzavrel, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dohoda o urovnaní bola uzatvorená v rozpore so zákonom, morálkou, resp. s pravidlami slušnosti, pričom žalobca bol do tohto úkonu nútený. Už zo samotnej dohody o urovnaní bolo zrejmé, že žalovaný neuhradil žalobcovi faktúry vystavené za vykonané práce v celkovej výške 133.957,79 eur. Z tejto sumy malo zádržné, teda časť ceny diela, ktorej splatnosť v čase uzatvorenia dohody o urovnaní podľa žalovaného nenastala, predstavovať sumu 11.163,13 eur. Žalovaný v priebehu konania nespochybnil samotné vykonanie prác fakturovaných faktúrami uvedeným čl. I.1. dohody o urovnaní. Žalovaný nikdy nespochybnil ani ich cenu a rozsah. Nároky, ktoré si pred uzatvorením dohody žalovaný uplatňoval voči žalobcovi v zmysle dohody o urovnaní predstavovali sumu 26.619,15 eur, pričom malo ísť o zmluvnú pokutu v zmysle objednávky MM/53/2013 v sume 6.502,65 eur za nedodržanie termínu dodávky, ktorá bola žalovaným fakturovaná faktúrou č. 200400091. Žalovaný i ďalej voči žalobcom uplatňoval nárok na zaplatenie pohľadávky v sume 19.716,50 eur, ktorú mal nadobudnúť od spoločnosti EURO-BUILDING, a.s. zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1/2014. Spolu si tak žalovaný uplatňoval 26.219,15 eur. Aj pri akceptácii všetkých pohľadávok uplatnených žalovaným voči žalobcovi a zohľadnení zádržného neexistoval žiaden právny dôvod pre nevyplatenie sumy 115.658,37 eur, pričom ani sám žalovaný v priebehu konania neuhradenie svojich záväzkov v uvedenej výške nijako nezodôvodnil. Z výšky neuhradených pohľadávok 126.821,59 eur bolo zase súdu prvej inštancie zrejmé, že táto nemohla nezanechať vplyv na ekonomickú situáciu žalobcu. Žalobca sa dostal do situácie, keď nemal dostatok peňažných prostriedkov na prevádzkové náklady súvisiace s jeho podnikaním a ani úhradu svojich záväzkov voči tretím osobám. S ohľadom na charakter dohodnutých prác v jednotlivých zmluvách o dielo uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným bolo navyše s použitím elementárnej logiky zrejmé, že žalobca musel sám pre splnenie dohodnutých diel vynaložiť značné náklady spočívajúce v nákladoch na zadováženie elektroinštaláčného materiálu, ako aj na úhradu nákladov na prácu potrebnú na zhotovenie samotnej elektroinštalácie a to bez ohľadu na to, či túto vykonával sám, alebo prostredníctvom tretích osôb. Žalovanému muselo byť zrejmé, že neuhradením platieb za tieto práce spôsobí žalobcovi druhotnú platobnú neschopnosť, napriek uvedenému platby neuhrádzal a uhradenie faktúr, teda splnenie si svojej povinnosti, ktorá mu ako objednávateľovi zo zmlúv o dielo uzatvorených so žalobcom vyplývala, podmieňoval uzatvorením dohody o urovnaní. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca zmluvnú pokutu uplatnenú pôvodne spoločnosťou EURO-BUILDING, a.s. neuznával. Napriek tomu spoločnosť EURO-BUILDING, a.s. uzatvorila so žalovaným zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou na žalovaného mala prejsť táto pohľadávka v sume 19.716,50 eur, teda vo výške zodpovedajúcej faktúre č. 140020 na sumu 19.716,50 eur. Následne však v dohode o urovnaní súhlasil s jej započítaním, a to práve z dôvodu, že týmto započítaním podmieňoval žalovaný vyplatenie akejkoľvek platby, ba čo viac, žalobca vystavil žalovanému dobropis k faktúre č. 140028 na sumu 10.648,25 eur, a to bez toho, aby na to existoval akýkoľvek právny dôvod, resp. bez toho, aby žalovaný rozsah a cenu prác účtovaných predmetnou faktúrou pred uzatvorením dohody o urovnaní akokoľvek spochybnil. Podľa dohody o urovnaní sa tak síce žalovaný ním tvrdeného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 6.502,65 eur vzdal, napriek tomu bola cena diel, ktorú bol povinný žalobcovi uhradiť znížená zo sumy 126.821,59 eur na sumu 96.456,84 eur. V čl. IV sa navyše žalobca zriekol akýchkoľvek práv, ktoré by mu mohli vyplývať zo zmlúv o dielo uzatvorených na základe objednávok uvedených v tabuľke v čl. I dohody, teda aj práv, ktoré mu v čase uzatvorenia dohody neboli známe. Vôľa žalobcu (resp. jeho konateľov) uzatvoriť túto dohodu tak bola motivovaná výlučne protiprávnym konaním žalovaného, keďže žalovaný svoje záväzky voči žalobcovi riadne neuhrádzal, žalobca (resp. jeho konatelia) boli nútený rozličným spôsobom

(úvermi, zmenkami) zaobstarávať peňažné prostriedky na svoju podnikateľskú činnosť. Zároveň bolo preukázané, že žalobca zmluvné sankcie uplatňované žalovaným neuznával. Zo všetkých týchto skutočností preto vyvodil súd prvej inštancie záver, že žalovaný zneužil svoju ekonomickú prevahu, ktorú mal nad žalobcom a ktorú získal v dôsledku toho, že žalobca si svoje povinnosti zhotoviteľa splnil, avšak protiplnenie mu zo strany žalovaného poskytnuté nebolo. S ohľadom na subjektívne pomery žalobcu, ktorý sa dostával do druhotnej platobnej neschopnosti, ktorú jeho konateľ riešil rôznymi úvermi od svojich obchodných partnerov, bolo treba na žalobcu hľadieť ako na osobu konajúcu v ohrození. Konanie žalovaného tak vyvolávalo v žalobcovi odôvodnený strach z protiprávnej hrozby. V posudzovanom prípade sa vôľa konateľov žalobcu (a teda aj žalobcu) utvárala pod psychickým nátlakom žalovaného, ktorá v dôsledku druhu a intenzity bezprávnej vyhrážky v dobe uskutočnenia právneho úkonu, t.j. v dobe uzatvorenia dohody konali neslobodne. Z vyššie uvedeného vyplývala podľa súdu prvej inštancie aj príčinná súvislosť medzi bezprávnou vyhrážkou a právnym úkonom žalobcu. Práve konanie žalovaného sa stalo pohnútkou pre prejav vôle žalobcu tak, že jednal ku svojmu neprospechu. Právnym úkonom urobeným v stave tiesne, sa podľa ustálenej judikatúry rozumie nielen objektívny hospodársky alebo sociálny stav, ale aj psychický stav (napr. rozrušenie, obavy, a pod.). Žalobca sa v dohode o urovaní zriekol akýchkoľvek práv, ktoré by mu mohli vyplývať zo zmlúv o dielo uzatvorených na základe objednávok uvedených v tabuľke v čl. I dohody, teda aj práv, ktoré mu v čase uzatvorenia dohody neboli známe. Občiansky zákonník v § 585 vymedzuje rozsah úpravy vzájomných práv medzi jej účastníkmi tak, že dohoda o urovaní nemôže vzťahovať na práva, na ktoré jej účastník v čase uzatvorenia dohody nemohol pomyšľať. To znamená, že predmetom dohody o urovaní nemôžu byť prípadné budúce nároky, ktoré v čase jej uzatvorenia ešte neexistovali a zároveň sa nemôže vzťahovať ani na práva v čase uzatvorenia dohody neznáme. Žalovaný, ktorý je autorom znenia dohody a ktorý nedovolil jej akékoľvek úpravy, tak vymedzil rozsah urovnania v priamom rozpore s ustanovením § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím založil podľa súdu prvej inštancie ďalší dôvod jej neplatnosti. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda označená ako dohoda o urovaní záväzkovo-právnych vzťahov bola absolútne neplatná, a to pre jej rozpor s ustanoveniami § 37 a 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2, a 261 ods. 9, Obchodného zákonníka, a to v dôsledku nedostatku slobody vôle žalobcu túto dohodu uzatvoriť, jej rozporu s dobrými mravmi, ako aj pre rozpor jej obsahu s ustanovením § 585 ods. 1 Obchodného zákonníka.

11. Záverom sa súd prvej inštancie v pôvodnom rozhodnutí vysporiadal so splatnosťou uplatnených nárokov a kompenzačnou námietkou žalovaného. V zmysle bodu 5 uvádzaných objednávok malo 10% z fakturovaných súm predstavovať tzv. zádržné, ktoré malo slúžiť na zabezpečenie odstránenia prípadných väd a nedorobkov diela. Zádržné malo byť žalovaným ako objednávateľom uhradené najneskôr do 15 dní po uplynutí šiestich mesiacov od odovzdania a prevzatia stavby investorom objednávateľa a to za podmienky odstránenia všetkých väd a nedorobkov zo strany zhotoviteľa diela. Objednávky predkladal žalovaný, ktorý do nich zapracoval aj odkladaciu podmienku splatnosti faktúr, v zmysle ktorej malo byť zádržné uhradené do 15 dní po uplynutí 6 mesiacov od odovzdania a prevzatia stavby investorom objednávateľa. Podľa súdu prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalovaný nebol s investorom v žiadnom zmluvnom vzťahu, nebol teda povinný dielo odovzdať a investor nebol povinný od neho vykonané dielo prevziať a čokoľvek za vykonanie diela žalovanému hrať. Túto skutočnosť zrejme žalovaný pri vystavovaní objednávky opomenul. Ku splneniu odkladacej podmienky tak nemohlo nikdy prísť, nakoľko objednávateľ (žalovaný) mohol dielo odovzdať iba spoločnosti EURO-BUILDING, a.s., ktorá ale nebola investorom diela, ale vo vzťahu k investorovi mala opäť iba postavenie zhotoviteľa. Rovnako tak povinnosť zaplatiť dohodnutú cenu diela malo mesto Šaľa, resp. Obec Divín iba voči spoločnosti EURO-BUILDING, a.s. Obdobne Obci Divín ani v prípade vadného plnenia zo strany žalobcu nemohlo vzniknúť právo čokoľvek si u žalobcu uplatňovať, nakoľko vzájomne neboli v pozícii objednávateľa a zhotoviteľa. Tento nárok mohol vzniknúť iba žalovanému, pričom z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že by si akékoľvek nároky z väd voči žalobcovi uplatnil. Na podmienky, za ktorých mala nastať splatnosť tzv. zádržného, sa preto ako na nemožné neprihliada. Nebolo možné podľa súdu prvej inštancie opomenúť ani skutočnosť, že splnenie týchto podmienok by žalobca prakticky nebol schopný preukázať, nakoľko s investorom nebol v žiadnom právnom vzťahu, t.j. dielo žalobcovi neodovzdával a nepodpisoval s ním ani prípadný protokol o odstránení väd. Pokiaľ teda žalovaný tvrdil, že splatnosť zádržného nenastala v dôsledku existencie väd na stavbe v Divíne, bol povinný predložiť dôkazy na preukázanie týchto skutkových tvrdení, čo však neurobil. Vo vzťahu ku kompenzačnej námietke žalovaného súd prvej inštancie poukázal na tvrdenia žalovaného, že je vlastníkom pohľadávky v sume 19.716,50 eur, ktorá vyplýva zo znenia pokonávky, konkrétne z čl. I bod I.3., ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelové, nemajúce oporu v

zákone. Touto pohľadávkou mala byť pohľadávka, ktorej právnym základom mal byť nárok na zmluvnú pokutu vzniknutý omeškaním žalobcu s dodávkou a montážou elektroinštalácie na stavbe „Detský domov Skalica Rekonštrukcia a nadstavba“, pričom existenciu tejto pokuty žalobca v priebehu konania opakovane poprel a to čo do dôvodu, ako aj čo do jej výšky. Považoval ich za umelo vykonštruované, ktorých cieľom bolo zníženie dohodnutej ceny diela, pričom omeškanie žalobcu s plnením diela nebolo spôsobené žalobcom, ale práve nedostatkom súčinnosti zo strany žalovaného. Súd tak dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov I. a II podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v dôsledku čoho Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací uznesením č.k. 1Cob/51/2019-447 zo dňa 16.07.2020 rozsudok č.k. 23Cb/161/2015-338 zo dňa 13.11.2018 v napadnutej časti výrokov I. a II. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že medzi stranami sporu bola dňa 25.11.2014 uzatvorená dohoda o urovaní, pričom žalobca sa domáhal úhrady istiny vo výške 8.897,05 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom zádržného práve na podklade čl. I. bod I.1 a bod I.2 a článku III. 4.1 Dohody o urovaní. Odvolací súd zdôraznil, že žaloba bola zo strany žalobcu na súd prvej inštancie podaná dňa 29.4.2015, ešte pred odstúpením žalobcu od tejto dohody. Spolu so žalobou žalobca doložil ako prílohu práve Dohodu o urovaní záväzkovoprávnych vzťahov a vyporiadaní záväzkov (pokonávka) zo dňa 25.11.2014. Následne žalovaný v konaní predložil odstúpenie od Dohody o urovaní zo strany žalobcu zo dňa 18.05.2015 (č.l. 56), v ktorej žalobca ako dôvod odstúpenia uvádza, že vzhľadom k tomu, že si žalovaný nesplnil riadne a včas svoj záväzok uvedený v čl. III. 4.1 tejto dohody, žalobca podľa čl. V bod V.1 využíva svoje zmluvné (i zákonné) právo a od dohody odstupuje. Až následne v podaní zo dňa 09.05.2016 doručeným súdu prvej inštancie dňa 11.05.2016 (č.l. 96) žalobca argumentoval, že podpísal Dohodu o urovaní pod nátlakom a bez existencie slobodnej vôle, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť v zmysle § 37 Obč. zák. v spojení s § 39 Obč. zák. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že Dohoda o urovaní bola uzatvorená v rozpore so zákonom, morálkou, pravidlami slušnosti, pričom žalobca bol do tohto úkonu nútený. Odvolací súd zdôraznil, že tieto skutočnosti neboli v konaní preukázané. Platnosť Dohody o urovaní bola posudzovaná súdom prvej inštancie (napr. Okresný súd Bratislava II sp.zn. 22Cb/281/2015), ako aj odvolacím súdom (Krajský súd v Bratislave sp.zn. 1Cob/187/2018), pričom krajský súd v rozsudku č.k. 1Cob/187/2018-284 ustálil, že urovanie je dohoda účastníkov záväzkového právneho vzťahu, ktorou účastníci odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že ich rušia a nahrádzajú ich novými. Doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený novým záväzkom, ktorý vyplýva z urovania. Urovaním tak môžu byť upravené medzi účastníkmi akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať, vrátane práv premlčaných. Účelom urovania nie je zistiť, ako sa veci v skutočnosti majú, ale predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, sa zruší a nahradí novým záväzkom. Taktiež uviedol, že nebola preukázaná absencia vôle žalobcu, resp. jej konateľov pri jej uzatváraní a použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalovaného. Keďže posúdenie platnosti predmetnej dohody o urovaní považoval odvolací súd za zásadnú prejudiciálnu otázku, ktorou sa súd prvej inštancie musí zaoberať pre posúdenie dôvodnosti samotného nároku uplatneného žalobou, bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať otázkou platnosti Dohody v nadväznosti na právny názor odvolacieho súdu prezentovaný v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp.zn. 1Cob/187/2018.

13. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie prehratím zvukovej nahrávky zachycujúcej proces uzatvárania samotnej dohody o urovaní, obsahom listín založených v spise, pričom považoval za preukázané, že spoločnosť EMOP V.J., s.r.o. akceptovala objednávky žalovaného č. MM/416/2013 a MM/53/2012, čím došlo k uzatvoreniu zmlúv o dielo, ktorých predmetom bola dodávka a montáž elektroinštalácie, elektrickej prípojky, slaboprúdu, vnútroaerálového rozvodu elektriny, telekomunikačnej prípojky a osvetlenia parkoviska pre stavbu „Rekonštrukcia a obnova NKP kaštieľa v obci Divín“ a dodávka a montáž elektroinštalácie, slaboprúdu a prípojky NN pre stavbu „Dom dôchodcov - Rekonštrukcia bývalého objektu MŠ s prístavbou na Domov dôchodcov Šaľa“. Následne došlo medzi spoločnosťou EMOP V.J., s.r.o., žalobcom a žalovaným, k uzatvoreniu dohody o postúpení práv a povinností, ktorou došlo k zmene osobe zhotoviteľa v zmluvách o dielo uzatvorených na základe objednávok MM/53/2012, NS/136/2012, MM/416/2013 s NS/738/2013. Všetky práva a povinnosti v zmysle uzatvorených objednávok, sa touto dohodou postúpili na nového zhotoviteľa. Žalobca sa svojou žalobou domáhal úhrady faktúr č. 140017, 140076, 140062, 140040, 140018, 140071, 140028 v časti tzv. zádržného. Týmito faktúrami žalobca fakturoval žalovanému práce vykonané na základe objednávok č. MM/416/2013 a MM/53/2012. Žalovaný žalobou uplatnený nárok neuznával, pričom uviedol, že išlo

o úhradu časti zádržného za zákazku v Šali, ktorej splatnosť nastala dňa 18.09.2016, pričom v tejto lehote bolo zádržné aj uhradené. Pokiaľ ide o zvyšnú časť zádržného v sume 3.806,29 eur viažucu sa k zákazke v Divíne, táto podľa žalovaného nie je splatná, nakoľko investor diela Obec Divín reklamovala vady tohto diela, pričom poukázal na skutočnosť, že žalobca tieto vady uznal listom zo dňa 12.02.2015, pričom do dnešného dňa neinformoval žalovaného o tom, že by vady boli odstránené. Dohoda o urovaní upravovala aj rozsah a lehoty nárokov na úhradu zádržného, pričom žalovaný v rámci svojej obrany v rámci kompenzačnej námietky uviedol, že je vlastníkom pohľadávky v sume 19.716,50 eur, ktorá vyplýva zo znenia pokonávky, konkrétne z čl. I bod I.3. Odstúpením od pokonávky sa pohľadávka v sume 19.716,50 eur, ktorá vznikla na základe zmluvy o postúpení pohľadávky sa táto podľa žalovaného stala znovu splatnou.

14. Žalobca považoval predmetnú dohodu za absolútne neplatný právny úkon a to z dôvodu vady vôle štatutárov žalobcu, konkrétne z dôvodu absencie slobody vôle konateľov žalobcu pri jej uzatváraní. Táto vôľa mala byť ovplyvnená donútením, resp. bezprávnou vyhrážkou zo strany žalovaného, ktorý im dal ultimátum, podľa ktorého v prípade neuzatvorenia dohody žalovaný žalobcovi neuhradí žiadny zo svojich záväzkov a to ani v časti. Uvedené skutočnosti tak mali podľa žalujúcej strany spôsobovať absolútnu neplatnosť zmluvy v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka.

15. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že dohodou o urovaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka si účastníci záväzkového právneho vzťahu odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že táto dohoda ich ruší a nahrádza ich novými, t.j. doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený záväzkom novým, ktorý vyplýva z urovnania. Dohoda o urovaní je samostatným zaväzovacím dôvodom (právnym dôvodom) vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku z dohody o urovaní. Účelom urovnania v zmysle tohto ustanovenia je odstrániť spornosť alebo pochybnosť vznikajúcu napr. o tom, či boli splnené predpoklady vzniku alebo zániku určitého práva, spornosť alebo pochybnosť týkajúcu sa výšky pohľadávky, jej splatnosti a pod., pričom spornosť alebo pochybnosť môže byť skutková i právna, objektívna i subjektívna. Urovaním môžu byť medzi účastníkmi upravené akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať. Spornosťou práva v zmysle § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemieniá súdne spory, ale rozdielny názor účastníkov na otázku existencie, platnosti záväzku, jeho kauzy či obsahu (napr. v akom rozsahu má byť plnené, kedy a pod.). Stačí, že jednej zo strán sa určité právo, ktoré je súčasťou ich vzájomného právneho vzťahu javí sporným bez ohľadu na to, či spor objektívne existuje. Môže ísť o pochybnosť subjektívnej povahy, ktorej príčinou môže byť aj omyl. Podmienkou platnosti dohody o urovaní pritom nie je existencia pôvodného (urovňovaného) právneho vzťahu medzi účastníkmi tejto dohody. Účelom urovnania je predísť ďalším nezrovnalostiam alebo sporom tým, že pôvodný záväzok, v ktorom sa sporné právo vyskytlo, sa zruší a nahradí záväzkom novým. Urovanie sa môže týkať len niektorých vzájomných práv a povinností, ohľadom ktorých účastníci neboli v zhode, ale tiež celého záväzku (záväzkového právneho vzťahu) alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi, avšak s výnimkou tých práv (a im zodpovedajúcich povinností), na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomýšľať v dobe, keď bola dohoda o urovaní uzavretá. Doterajší záväzok ktorý zanikol, je tak nahradený novo dojednaným, ktorý je obsiahnutý v dohode o urovaní. Dohoda o urovaní je potom samostatným zaväzovacím dôvodom. S ohľadom na skutočnosť, že Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú úpravu urovnania vzájomných pohľadávok záväzkov, dohoda o urovaní uzatvorená medzi dvoma podnikateľmi sa v súlade s § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka spravuje príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka obsahujúcimi úpravu novácie a zároveň ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zároveň Obchodný zákonník neobsahuje ani osobitnú úpravu náležitostí právnych úkonov v rámci obchodných záväzkových vzťahov, preto neplatnosť právnych úkonov v týchto vzťahoch treba v zmysle ustálenej judikatúry posudzovať podľa právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 34 a nasl.) a preto aj tu platí všeobecná právna úprava, že právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne (§ 37 OZ) inak je neplatný a neplatným je zároveň právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 OZ).

16. K existencii vôle, ktorá má byť slobodná, vážna a bez omylu, súd prvej inštancie uviedol, že je jedna z esenciálnych náležitostí každého právneho úkonu v súlade s ustanovením § 37 ods. 1 OZ. Slobodou vôle sa rozumie neexistencia pôsobenia vonkajších rušivých vplyvov, ktoré konajúcu osobou pozbavujú voľnosti rozhodnúť sa, či určitý prejav vôle vykoná, alebo túto voľnosť neprímerane obmedzujú. Za nedostatok slobody vôle je však možné považovať iba konanie vyvolané nedovoleným nátlakom druhého

účastníka zmluvy alebo tretej osoby. Pod nedovoleným nátlakom je možné rozumieť priame fyzické donútenie (*vis absoluta*) a bezprávnou vyhrážkou (*vis compulsiva*). Pod bezprávnou vyhrážkou je potrebné rozumieť psychické donútenie. Na to, aby bezprávná vyhrážka spôsobila neplatnosť právneho úkonu musí sa ňou vynucovať niečo, čo sa ňou nesmie vynucovať. Ak má bezprávná vyhrážka spôsobiť neplatnosť právneho úkonu musí byť príčinou toho, že bol právny úkon urobený. Vyhrážka tiež musí byť takého druhu, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu sa použila, vzbudila dôvodný strach. Napokon vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje, môže sa však týkať aj inej osoby (napr. štatutára právnickej osoby). Slobodná vôľa vyžaduje, aby subjektu bola daná možnosť voľne sa rozhodnúť, či a akým spôsobom bude konať. Vôľa nie je slobodná, ak je urobená pod nedovoleným fyzickým či psychickým nátlakom, v tiesni, za „nápadne“ nevýhodných podmienok. V takomto prípade konajúci neprejavuje svoju vôľu, ale vôľu donucovateľa. Nezáleží na tom, či účastník koná pod nedovoleným nátlakom druhého účastníka alebo tretej osoby. Právnym dôsledkom absencie slobody vôle je neplatnosť právneho úkonu. Pri slobode ako náležitosti vôle ide vlastne o slobodu prejavu vôle, ktorú nevylučuje len priame násilie, ktoré má takú intenzitu, že namiesto vôle konajúceho sa presadzuje vôľa vnucujúceho (fyzické donútenie), ale aj prípad bezprávnej vyhrážky (psychické donútenie). Bezprávnosť spočíva v tom, že sa vynucuje niečo, čo sa týmto spôsobom vynucovať nesmie. Bezprávná vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje a medzi bezprávnou vyhrážkou a právnym úkonom takouto vyhrážkou vynúteným musí byť príčinná súvislosť. Na rozdiel od (fyzickým) násilím prejavenej vôle u bezprávnej vyhrážky má účastník dve možnosti, odporovať a neurobiť právny úkon, alebo sa vyhrážke podrobiť a právny úkon urobiť.

17. Na základe vykonaného dokazovania následne súd prvej inštancie ustálil, že konateľom žalobcu bol predložený návrh na uzatvorenie dohody o urovaní, bolo im umožnené telefonicky sa spojiť so svojim právnym zástupcom a samotný obsah dohody mali možnosť odmietnuť alebo akceptovať, a to priamo na tomto rokovaní. Aj odvolací súd dal do pozornosti čl. VII. 1. dohody o urovaní, v ktorom účastníci dohody prehlásili, že sa na tomto právnom úkone dohodli dobrovoľne, je prejavom ich slobodnej a vážnej vôle a na znak súhlasu s jej obsahom ju podpisujú. Zmluvné strany zároveň potvrdili, že všetky skutočnosti uvedené v tejto dohode sú pravdivé, zodpovedajú skutkovému stavu veci v celom rozsahu, pričom na znak súhlasu s touto dohodou ju zástupcovia účastníkov dohody vlastnoručne podpísali. Odvolací súd ďalej poukázal na tú skutočnosť, že v konaní bolo taktiež preukázané, že strany sporu po uzatvorení Dohody o urovaní dohodu rešpektovali, žalovaný podľa nej plnil a žalobca plnenie prijal. Bolo podľa súdu prvej inštancie nesporné, že žalobca podľa tejto dohody uplatnil nárok na zaplatenie sumy 8.897,50 eur s prísl. Zároveň ďalšie konanie žalobcu, ktorý odstúpil od dohody o urovaní až rok po jej podpísaní a po uhradení skoro celej časti (spornou zostala iba suma 8.897,50 eur), potvrdzuje, že tento dvojstranný právny úkon považoval za perfektný úkon a mienil ním pre nesplnenie dojednaných podmienok zrušiť predmetnú dohodu. Z hľadiska posúdenia platnosti, ako aj výkladu právnych úkonov v tomto prípade, je dôležité i konanie strán po podpise zmluvy, podľa ktorého možno posúdiť, či úmysel strán smeroval k uzavretiu dohody. V rámci vykonaného dokazovania bolo potvrdené, že žalobca dohodu chcel uzavrieť, čo sa prejavilo aj v jeho následnom správaní. Strany plnili povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a žalobca až v priebehu súdneho konania začal namietat' neplatnosť dohody. Významnou skutočnosťou objasňujúcou úmysel strán je práve správanie strán priamo po právnom úkone. To nasvedčuje, že žalobca nemohol uzatvoriť dohodu na základe psychického donútenia; z jeho strany ide o účelové tvrdenia v snahe dosiahnuť úspech v spore. Dohoda o urovaní uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 25.11.2014 je teda platná a účinná. Z dokazovania vyplýva, že bola uzatvorená dobrovoľne, bola prejavom slobodnej a vážnej vôle zmluvných strán, ktorú podpísali štatutárni zástupcovia sporových strán. Následne bolo z dohody aj plnené, žalobca toto plnenie prijal. Dohodou o urovaní si sporové strany nahradili doterajšie záväzky novým záväzkom, ktorý vyplýval práve z dohody.

18. Pokiaľ ide o zvyšnú časť zádržného v sume 3.806,29 eur viažucu sa k zákazke v Divíne, ktorej zaplatenia sa žalobca svojou žalobou domáhal, súd po vyhodnotení Dohody o urovaní ako platnej dospel k záveru, že žalobcovi nárok na jej úhradu nevznikol, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplýva, že investor diela Obec Divín reklamovala vady tohto diela. Žalobca tieto vady uznal listom zo dňa 12.02.2015, pričom v konaní nebolo preukázané, že by k odstráneniu vád pristúpil. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a v spojení s § 369 ods. 1 CSP aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko mal žalovaný v konaní plný úspech, súd priznal žalovanému náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému. V časti, v ktorej bolo konanie zastavené rozhodol súd o trovách podľa § 256 ods. 1 CSP, keďže k

čiasťočnému späťvzatiu žaloby žalobcom síce došlo na základe úhrady časti istiny žalovaným po podaní žaloby, avšak aj splatnosť tejto časti istiny nastala v súlade s Dohodou o urovaní až po podaní žaloby. Nárok v späťvzatej časti bol teda uplatnený predčasne a preto súd prvej inštancie zaviazal žalobcu na náhradu trov konania žalovanému aj v tejto späťvzatej časti.

19. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h), e) CSP, pričom poznamenal, že odvolacie dôvody sa s ohľadom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 336/2019 zo dňa 9.6.2020 majú posudzovať ako celok, keďže sa môžu vzájomne prelínať a nemá na ne odvolací súd nahliadať len striktné podľa toho ako ich odvolateľ formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Žalobca odkázal na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, ktoré majú tvoriť súčasť odvolania. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom viacnásobne navrhované dokazovanie výsluchom svedka p. L., nedostatočne zdôvodňujúc odmietnutie vykonania dokazovania tým, že údajne priebeh uzatvárania Dohody o urovaní medzi žalobcom a žalovaným mal súd za dostatočne preukázaný z už vykonaného dokazovania. Napokon súd prvej inštancie údajne riadiac sa záväzným právny názorom zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná, nemá oporu v zákone a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Žalobca sa svojou žalobou domáhal zaplata sumy 8.897,05 eur s príslušenstvom titulom nezaplata faktúry č. 150029, ktorou fakturoval žalovanému sumu 8.897,05 eur titulom storna dobropisu č. 140095. Išlo o zaplata ceny za vykonané stavebné práce pri rekonštrukcii a obnove NKP kaštieľa v obci Divín (časť elektroinštalácia) v zmysle faktúry č. 150029, a to na základe objednávky žalovaného č. IngPF/2094/2014 zo dňa 06.08.2014. Z listinných dôkazov, najmä zo Zisťovacieho protokolu o vykonaných stavebných a montážnych prácach zo dňa 03.12.2014 vyplýva, že žalobca riadne vykonal a odovzdal žalovanému práce v zmysle predmetnej objednávky. Žalovaný v rámci tohto zisťovacieho protokolu nenamietal, že by práce zo strany žalobcu neboli riadne vykonané, či žalovanému odovzdané a nevyplýva to ani z ďalšieho správania žalovaného, ktorý si od investora stavby (obci Divín) neskôr preukázateľne vymáhal zaplata ceny za vykonanie diela, na ktorom subdodávateľsky vykonával práce aj žalobca. Už z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie bolo pritom zrejmé účelové a tendenčné správania žalovaného, ktorý sa snažil za každú cenu vyhnúť povinnosti uhradiť žalobcovi vystavenú faktúru za riadne vykonané dielo pri rekonštrukcii a obnove NKP kaštieľa v obci Divín. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že dielo zo strany žalobcu bolo riadne a včas vykonané a odovzdané žalovanému. Odklad splatnosti odplaty za už vykonané práce žalobcom podľa akéhosi nezrozumiteľného dojednania, ktoré súd prvej inštancie, nazýva odkladacia podmienka v čl. 3 objednávky č. IngPF/2094/2014 zo dňa 06.08.2014 je podľa žalobcu absolútne irelevantné tvrdenie, nakoľko toto dojednanie nemohlo spôsobiť právne účinky spočívajúce v odklade povinnosti žalovaného plniť žalobcovi odplatu za vykonané práce. Formulácia takejto odkladacej podmienky v podobe že „faktúra bude uhradená až po zaplatení faktúry p. starostom Kozom“ okrem toho že je vágna a absolútne neurčitá, pôsobí až komicky, pričom z nej nie je zrejmé, po zaplatení akej faktúry starostom Kozom a za akú časť konkrétneho diela bude uhradená. Žalobca vo svojich vyjadreniach poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo/163/2009, v ktorom je judikované, že klauzula typu „zaplatím keď bude zaplata“ je absolútne neplatná. Žalobcovi tak vznikol nárok na úhradu za vykonanie diela jeho zhotovením. Taktiež nedodanie denníka zo strany žalobcu v zmysle objednávky žalovaného, ktorá mala charakter zmluvy o dielo nebolo v kontexte povinnosti žalovaného uhradiť cenu diela vôbec relevantnou skutočnosťou, pričom z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný si nikdy predloženie takéhoto denníka nevyžadoval, resp. na jeho absenciu pri vykonávaní prác nijako neupozornil. Žalovaný namietal, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že práce boli vykonané a žalovaný bezdôvodne nepodpisal zisťovací protokol o vykonaných stavebných prácach zo dňa 03.12.2014. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že pred súdom prvej inštancie bolo bezpečne preukázané vykonanie všetkých prác podľa objednávky žalovaného a to najmä výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu, ako aj ďalšími svedeckými výpoveďami osôb v procesnom postavení svedkov v podobe listinných dôkazov a to zápisnice z iných súdnych konaní. Svedkovia podľa žalobcu jasne vypovedali, že subdodávateľsky realizovali práce pre štatutára žalobcu a taktiež sa vyjadrili aj k druhu vykonaných prác. Tvrdenie žalovaného o tom, že zisťovací protokol zo dňa 03.12.2014 nebol z jeho strany podpísaný je nepravdivé, nakoľko tento je riadne žalovaným podpísaný, bez ohľadu na tvrdenie žalobcu, že je podpísaný len paličkovým písmom, ktoré mal pravdepodobne podpísať štatutár žalobcu (podľa fabulácie žalovaného). Preto je zarážajúci jednostranný príklon súdu prvej inštancie k tvrdeniu žalovaného nemajúceho oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Žalobca namietal i postup odvolacieho súdu pri odôvodňovaní predchádzajúceho rozhodnutia, v ktorom sa podľa jeho názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR najmä vo veci sp.zn. 4Cdo/306/2009, čo zakladá dôvodnosť odvolacieho dôvodu, nakoľko tak učinil i súd prvej inštancie a nesprávne právne vec posúdil. Predmetom právneho názoru Najvyššieho súdu SR v označenom rozhodnutí je posúdenie platnosti právneho úkonu s ohľadom na konanie účastníka pod nátlakom zo strany druhého účastníka, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Žalovaný uvádza, že odvolací súd sa nemohol odkloniť od predmetného právneho názoru dovolacieho súdu, nakoľko (i) návrh dohody o urovaní predložil žalobca, (ii) návrh dohody mohol žalobca konzultovať s právnym zástupcom žalovaného a (iii) v konečnom dôsledku mohol predmetnú dohodu neuzavrieť, pričom žalobca v predmetnej dohode svojim podpisom prehlásil, že predmetná dohoda je prejavom jeho slobodnej a vážnej vôle a taktiež skutočnosť, že žalobca sa touto dohodou riadil takmer pol roka a nechal žalovaného podľa znenia dohody aj plniť. Žalobca napriek uvedenému mal za to, že súd prvej inštancie sa odklonil bez akéhokoľvek vysvetlenia od právnych názorov, ktoré boli Najvyšším súdom SR konštatované a judikované vo viacerých rozhodnutiach, keď právny úkon označený ako Dohoda o urovaní neposúdil ako absolútne neplatný právny úkon pre jeho značný rozpor s § 37 a § 39 OZ v spojení s § 1 ods. 2 a § 261 ods. 9 OBZ a to v dôsledku (i) nedostatku slobodnej a vážnej vôle žalobcu takúto Dohodu o urovaní uzatvoriť, v dôsledku (ii) jej rozporu s dobrými mravmi, ako aj v dôsledku (iii) priameho rozporu obsahu Dohody o urovaní s § 585 ods. 1 OZ, (iv) pričom tiež absolútne neposúdil a nerozoberal právny úkon žalobcu pri podpise Dohody o urovaní, že ide o simulovaný právny úkon, (vi) absolútneho rozporu napádaného rozsudku s princípmi civilného sporového konania, keď odvolací súd rozhodol v skutkovo a právne obdobnej veci úplne inak ako iný senát toho istého odvolacieho súdu, keď prekvapivo zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom iný senát odvolacieho súdu vec zrušil a vrátil na ďalšie konanie, čím de iure v dvoch skutkovo, vecne a právne rovnakých veciach, kde bol rovnaký prvostupňový rozsudok, rozhodli dva odlišné senáty odvolacieho súdu úplne inak a to tento zmenil prvostupňový rozsudok a žalobu zamietol (a nedal možnosť žalobcovi sa vyjadriť k právne prekvapivému rozhodnutiu odvolacieho súdu) a iný senát zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie rozhodol o obdobnej otázke, aká už bola riešená dovolacím súdom inak (odklon od rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 306/2009), a to bez toho, aby odvolací súd (zrejme mal žalobca na mysli súd prvej inštancie - poznámka odvolacieho súdu) v napádanom rozsudku v jeho (ne) odôvodnení uviedol jasne, určito, zrozumiteľne a presvedčivo také dôvody, pre ktoré sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Preto mal žalobca za to, že sa odvolací (zrejme malo byť opätovne uvedené súd prvej inštancie - poznámka odvolacieho súdu) sa dopustil jurisdikčnej svojvôle a arbitrárnosti s priamym dopadom na základné práva a slobody žalobcu, a to najmä na právo na spravodlivý súdny proces, právo na súdnu a inú právnu ochranu.

21. Žalobca poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/223/2016, ZSP 12/2017 a mal za to, že žalovaný vykonal úkony smerujúce k tomu, aby za absencie vážnosti vôle a absencie slobodnej vôle žalobcu došlo k uzatvoreniu Dohody o urovaní. Pričom „...ak sa pri právnom úkone zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav, ide o nedostatok vážnosti vôle. Nedostatok vážnosti vôle je okolnosť zakladajúca absolútnu neplatnosť zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 OZ.“ Súd prvej inštancie postupoval v rozpore s uvedenou judikatúrou, keď (ne)posúdil Dohodu o urovaní ako právny úkon trpiaci nedostatkom vážnosti vôle, ale ju posúdil ako platnú.

22. Žalobca zopakoval okolnosti, za ktorých došlo k uzatvoreniu Dohody o urovaní, pričom poukazoval aj na spoločnosť EURO-BUILDING, a.s. (dnes spoločnosť EUBIRAC a.s.), s ktorou žalovaný uzatvoril zmluvu o postúpení pohľadávok. Považoval ju za jednu z najúspešnejších spoločností pri získavaní eurofondových zákaziek, ktorá je známa neplatením. V súvislosti s praktikami danej spoločnosti bola v roku 2020 podaná prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry v kauze vranovských stojísk obžaloba na 6 obvinených. Obžalovaný N.. T. U., primátor P. a ďalšie štyri osoby mali spáchať zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev a obzvlášť závažný zločin subvenčného podvodu, pričom obvinený N.. T. U., ktorý konal v mene spoločnosti Euro-Building, a.s. a tiež v mene žalovaného, mal niesť na danej trestnej činnosti najvyššiu mieru zavinenia. Podľa obžaloby mal tento protiprávny stav prioritne spôsobiť N.. T. U., ktorý konal za Euro-Building, a.s. a žalovaného, čo bola prvá subdodávateľská firma v reťazci šiestich firiem. A to tým, že hoci mu mesto Vranov poskytlo peniaze, tie ďalej „bez dôvodu a arogantne“ nevyplácal subdodávateľom. Skutočnosť, že boli súdom prvého stupňa oslobodení neznamená, že prokurátor ÚŠP GP SR nepodal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie. Uvedené „podnikateľské aktivity“ žalovaného len odrážajú nerovný obchodnoprávny vzťah žalobcu a

žalovaného a konanie žalovaného voči žalobcovi v hrubom rozpore s dobrými mravmi (čo vecne a právne správne posúdil súd prvej inštancie v prvostupňovom rozsudku), kedy žalovaný bezprávnym vyhrázaním donútil žalobcu k podpísaniu Dohody o urovaní, ktorá je však absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu absencie slobodnej a vážnej vôle už pri jej podpísaní a tiež jej rozporu s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a § 1 ods. 2 ObZ a § 261 ods. 9 ObZ), ako aj v dôsledku priameho rozporu obsahu Dohody o urovaní s § 585 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a § 1 ods. 2 ObZ a § 261 ods. 9 ObZ. Vôľa žalobcu, resp. jeho konateľov uzatvoriť Dohodu o urovaní bola motivovaná výlučne protiprávnym konaním žalovaného, čo jednoznačne vyplýva (i) zo skutkových tvrdení žalobcu, (ii) z vykonaného dokazovania a to z obsahu zápisníc o pojednávaní, ktoré obsahujú výpovede jednotlivých svedkov, z ktorých jasne vyplýva, že žalovaný svoje záväzky voči žalobcovi riadne neuhrádzal a tak žalobca bol nútený rozličným spôsobom (napr. pôžičkami) zaobstarávať peňažné prostriedky pre svoju podnikateľskú činnosť, Dohoda o urovaní bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi a preto je tento právny úkon postihnutý vadou absolútnej neplatnosti právneho úkonu.

23. Žalobca poukazuje na viaceré rozhodnutia súdov - NS SR sp.zn. 4Obo/20/2007 zo dňa 18.02.2008, sp.zn. 2Obo/17-18/2015 zo dňa 29.3.2017, sp.zn. 3Cdo/137/2008 zo dňa 18.02.2010, sp.zn. 3Cdo/144/2010 zo dňa 30.03.2011 NS ČR sp.zn. 30Cdo/2373/2012, sp.zn. 21Cdo/664/2003, nález Ústavného súdu ČR II. ÚS 119/01, mal za to, že Dohoda o urovaní a v rámci nej žalobcom žalovanému „na oko“ akože dohodnuté diskonty, či akože dohodnuté započítania zmluvných pokút boli iba „simulovaným právnym úkonom“, ktorý je absolútne neplatným právnym úkonom cez ustanovenie § 37 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a § 1 ods. 2 OBZ, keďže žalobca nikdy na ne nedal skutočnú, vážnu, existujúcu a slobodnú vôľu, lebo bol „ekonomicky vydieraný“ žalovaným, čo sa preukázalo cez výpovede oboch štatutárnych zástupcov žalobcu a tiež cez listinné dôkazy predložené žalobcom (zmenky a zadĺženia žalobcu a pod.). Tieto fiktívne a neexistujúce záväzky boli v predmetnej Dohode o urovaní simulovaným právnym úkonom, pričom disimulovaným právnym úkonom bola „zvyšná časť Dohody o urovaní“ ako tzv. zastieraný (disimulovaný) právny úkon, ktorý zodpovedal realite, lebo išlo o reálne dlžné faktúry, ktoré mal a bol žalovaný povinný uhradiť žalobcovi za vykonané diela. S na „oko“ dohodnutými neexistujúcimi diskontmi a neexistujúcimi zmluvnými pokutami na započítanie sa súd prvej inštancie vôbec nevyšporiadal. Taktiež sa súd prvej inštancie podľa žalobcu nedostatočne vyšporiadal s tým, že právny úkon označený ako Dohoda o urovaní je absolútne neplatným právnym úkonom pre jeho značný rozpor s § 37 a § 39 OZ v spojení s § 1 ods. 2 a § 261 ods. 9 ObZ a to v dôsledku (i) nedostatku slobodnej a vážnej vôle žalobcu takúto Dohodu o urovaní uzatvoriť, v dôsledku (ii) jej rozporu s dobrými mravmi, ako aj v dôsledku (iii) priameho rozporu obsahu Dohody o urovaní s § 585 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ a § 1 ods. 2 ObZ a § 261 ods. 9 ObZ. Z § 585 ods. 1 OZ vyplýva, že účastníci urovnania riešia vzájomnú spornosť alebo pochybnosť svojich záväzkov tým, že vzájomné práva a povinnosti upravujú a nahradia novými. Vyrovnanie sa môže týkať len niektorých vzájomných práv a povinností, s ktorými neboli účastníci v zhode, ale tiež celého záväzku, alebo všetkých doterajších záväzkov medzi účastníkmi (generálne urovanie), ale s výnimkou tých práv a povinností, na ktoré niektorý z účastníkov nemohol pomýšľať v dobe, kedy bola zmluva o urovaní uzavretá. Takáto dohoda o urovaní však musí spĺňať aj základné zákonné požiadavky na právne úkony z hľadiska ich platnosti. To znamená, že jej obsahom nemôže byť právo, ktoré má vzniknúť v budúcnosti. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 MObo 4/2008 zo dňa 05.06.2009). Súd prvej inštancie však platnosť, resp. neplatnosť Dohody o urovaní posudzoval výlučne z formálneho hľadiska, pretože absolútne nezareagoval na skutočnosť, že predmetnou Dohodou o urovaní sa žalobca zriekol akýchkoľvek práv, ktoré by mu mohli vyplývať zo zmlúv o dielo uzatvorených na základe objednávok uvedených v tabuľke č. I Dohody, teda aj práv, ktoré mu v čase podpísania Dohody o urovaní neboli známe.

24. Žalobca v odvolaní poukázal na zmätočnú štruktúru, ako aj obsah napadnutého rozsudku, keď súd prvej inštancie (zrejme kopírujúc svoje predchádzajúce rozhodnutie, ktoré bolo zrušené odvolacím súdom) na jednej strane uvádza, že už len z dôvodu uvedeného v predchádzajúcom bode tohto odvolania je Dohoda o urovaní neplatná, avšak následne po strohom sformulovaní skutočnosti, že odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a uložil povinnosť súdu prvej inštancie vyšporiadať sa s (ne)platnosťou Dohody o urovaní už neuviedol konkrétny argument prečo (zrazu) nie je Dohoda o urovaní neplatným právnym úkonom, ale platným právnym úkonom a to aj z (jedného z viacerých dôvodov) dôvodu § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie nijakým spôsobom nezrejmal na podklade čoho (akých skutočností a dôkazov) dospel k skutkovým a právnym záverom prezentovaným v rozsudku a už vôbec nevysvetlil opačný odklon od svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Žalobca tak poukazuje na rozsiahlu judikatúru najvyšších súdnych autorít považoval

rozhodnutia za nedostatočne odôvodnené. Ako ďalší dôvod porušenia práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, žalobca považoval ničím neodôvodnené odmietnutie súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie ohľadom žalobcom navrhovaných dôkazov. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2021, sp. zn. 5Cdo/107/2019, obdobne sp.zn. 7 Cdo 205/2019). Evidentne nebol naplnený čo i len jeden uvedený dôvod pre nevyhovenie návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania, čím je napádaný rozsudok en bloc nezákonný. Súd prvej inštancie podľa žalobcu (i) jednak mylne uvádza, že žalobca navrhol výsluch svedka p. L. na pojednávaní v roku 2018, pričom tak žalobca učinil viacnásobne a naposledy na súdnom pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie rozhodol a vyhlásil napádaný rozsudok dňa 26.11.2021 (ii) a taktiež arbitrárne odopretie vykonania takéhoto dôkazu. Súd prvej inštancie totiž nevykonal dokazovanie výsluchom svedka p. L. nedostatočne zdôvodňujúc, že priebeh uzatvárania Dohody o urovnaní medzi žalobcom a žalovaným mal za dostatočne preukázaný z už vykonaného dokazovania. V zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu pritom zaznela jasná požiadavka na potrebu vysporiadania sa s otázkou (ne)platnosti Dohody o urovnaní. Odvolací súd nikdy vo svojom vyjadrení neuviedol, že Dohoda o urovnaní je platná. Prevažná časť skutkového stavu sa pritom zisťuje vykonaním dokazovania na súde prvej inštancie a len vo výnimočných prípadoch, keď to odvolací súd považuje za potrebné, doplní dokazovanie v rámci odvolacieho konania. Súd prvej inštancie sa tak mal predovšetkým po vecnej, skutkovej stránke zaoberať (ne)platnosťou dohody a následne z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodit' správny právny záver. Keby išlo o číre nesprávne právne posúdenie (ne)platnosti Dohody o urovnaní, odvolací súd by sám predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zmenil s poukazom na dostatočne zistený skutkový stav súdu prvej inštancie, ktorý „len“ vec nesprávne právne posúdil. Žalobca bol preto presvedčený, že výsluch navrhnutého svedka, ktorý bol očitým svedkom bezprávných vyhrážok žalovaného voči žalobcovi bol esenciálny z hľadiska naplnenia požiadavky odvolacieho súdu adresovanej súdu prvej inštancie vysporiadať sa s (ne)platnosťou Dohody o urovnaní. Z uvedených dôvodov žalobca odvolaciemu súdu navrhoval, aby zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazhe žalovaného k zaplateniu 8.897,05 eur spolu s ročným úrokom z omeškania vo výške od 03.01.2015 do zaplatenia, paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,-eur, ako i prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania, alebo alternatívne zruší napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

25. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 17.01.2022, pričom sa stotožnil so záverom, že zásadnou otázkou pre konanie bolo, či Dohoda o urovnaní zo dňa 25.11.2014 je platná alebo nie. Zodpovedanie tejto otázky dalo odpoveď na to, či žalobcom uplatnený nárok je dôvodný alebo nie. Nakoľko však prvoinštančný súd dospel k záveru (v zhode so skorším právnym názorom odvolacieho súdu), že dohoda o urovnaní je platná (viď bod 37. odôvodnenia uznesenia KS BA č.k. 1Cob/187/2018-284 v spojitosti s bodom 29. odôvodnenia uznesenia KS BA č.k. 1Cob/51/2019-447), žalovaný nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k udalostiam, ktoré predchádzali uzavretiu predmetnej dohody, pretože tieto udalosti sú právne bezvýznamné vo svetle judikovanej platnosti Dohody o urovnaní. Uvedené podporuje fakt, že nováciou záväzkov sa nahradili doterajšie vzájomné sporné práva účastníkov dohody, čím žalobcom uplatnený nárok v značnej časti stratil akékoľvek logické a aj právne opodstatnenie. Inak povedané, súd už nemohol posúdiť prejudiciálnu otázku ohľadom platnosti dohody o urovnaní inak, nakoľko by konal v priamom rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu a teda v rozpore s § 391 ods. 2 CSP. Predmetná prejudiciálna otázka platnosti dohody o urovnaní bola odvolacím súdom už vyriešená (pozn. odkazom na skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu 1Cob/187/2018), preto by bolo v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ak by prvoinštančný súd túto otázku posúdil inak, ako ju posúdil odvolací súd vo svojich skorších rozhodnutiach. V tomto smere žalovaný poukázal na bod 34. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.09.2016 sp.zn. 25Co/214/2015, ako i nález Ústavného súdu SR z 29. mája 2013, sp.zn. I. ÚS 564/2012. Žalovaný sa preto plne stotožnil s

odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konkrétne v bodoch 114 až 131 a považoval ich za správne, logické a spravodlivé. Napriek skutočnosti, že žalobca sa v bodoch 30. až 44. odôvodnenia odvolania rozsiahol venuje problematike platnosti Dohody o urovaní z dôvodu absencie vôle na strane žalobcu, žalovaný mal za to, že na túto otázku dal súd prvej inštancie veľmi jasnú a logickú odpoveď v bodoch 128. až 129. napadnutého rozsudku. Žalobca prijal plnenie poskytnuté žalovaným titulom predmetnej dohody, preto je absolútne vylúčené, aby tu existoval akýkoľvek náznak nedostatku jeho vôle pri kreovaní a plnení predmetnej Dohody o urovaní. Zároveň neplatnosť dohody začal namietat až v priebehu súdneho konania na základe procesnej obrany žalovaného. Takéto správanie žalobcu preto jasne naznačuje účelovosť jeho tvrdení o neplatnosti Dohody o urovaní en block. Žalobca ďalej v bodoch 38. až 40. a v bode 69. odvolania uvádza účelové a difamačné tvrdenia na adresu štatutárneho orgánu žalovaného. Žalovaný uznáva, že žalobcom uvádzané trestné konanie bolo vedené voči štatutárovi žalovaného, avšak žalobca vedome zabudol uviesť, že Špecializovaný trestný súd, pracovisko: Banská Bystrica, uznesením sp. zn. BB - 4T/37/2020 zo dňa 24.11.2020 podľa § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s poukazom na ustanovenie § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie o.i. aj voči štatutárovi žalovaného. Táto informácia bola zverejnená aj viacerými médiami, preto nie je vylúčené, že žalobca o tomto rozhodnutí súdu musel mať vedomosť. Podstatné ale je, že z trestnoprávneho hľadiska neboli žalovaný a ani jeho štatutárny orgán doposiaľ právoplatne odsúdení za akýkoľvek trestný čin, preto označenú argumentáciu žalobcu považoval žalovaný za zásah do jeho dobrého mena a povesti s cieľom vykresliť žalovaného v očiach súdu v čo najviac negatívnom svetle. Ide prinajmenšom o nevhodnú a zjavne účelovú argumentáciu. Žalovaný na rozdiel od žalobcu mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa všetky kvalitatívne znaky súdneho rozhodnutia, poskytuje racionálne, logické a právne odôvodnené odpovede na najzásadnejšie otázky konania. Aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, v odôvodnení rozhodnutia nemusí súd dať odpoveď na každú jednu otázku, ktorá sa v konaní vyskytla, ak jej zodpovedanie je pre konanie vecne irelevantné a nepotrebné. V opačnom prípade by mohol by nastolený stav, kedy by vplyvom rozsiahlosti súdneho rozhodnutia došlo k jeho absolútnej nepreskúmateľnosti a zmätočnosti. V napadnutom rozsudku bola najzásadnejšou otázkou platnosť Dohody o urovaní, s ktorou sa prvoinštančný súd rozsiahol zaoberal a poskytol na ňu viaceré právne náhľady, ktoré však rezultovali pre žalobcu nepriaznivé závery. Žalobca uvedenou argumentáciou preto prejavuje svoju nespokojnosť s výsledkom sporu, avšak toto samé o sebe nespôsobuje nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu. Vo vzťahu k námietke, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhovaný dôkaz - výsluch p. L., žalovaný uviedol, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 13.07.2021 je zrejmé, že súd pripustil vykonanie výsluchu p. L. s ohľadom na dôvod zrušenia skoršieho meritórneho rozhodnutia odvolacím súdom s poukazom na § 389 ods.1 písm. c) CSP. Záverom tohto pojednávania bola stranám uložená povinnosť oznámiť súdu v lehote 30 dní údaje na svedka L.. Na nasledujúcom pojednávaní dňa 26.10.2021 súd prvej inštancie informoval strany, že vykonal lustráciu osoby Y. L. v Registri obyvateľov, avšak z dôvodu nadmerného počtu zhodných výsledkov v mene a priezvisku nebolo možné identifikovať osobu svedka. Žalobca, ktorý tohto svedka navrhol vypočuť, do konania nepredložil žiadne údaje, ktoré by osobu tohto svedka stotožnili a umožnili jeho predvolanie na pojednávanie. Dokonca ani na pojednávaní dňa 26.10.2021 sa právny zástupca žalobcu žiadnym spôsobom nevyjadril, prečo nepredložil požadované údaje v zmysle uznesenia súdu z pojednávania 13.07.2021. Naproti tomu, žalovaný na pojednávaní 26.10.2021 cestou svojho právneho zástupcu uviedol, že z dôvodu prestupu na jeho nový interný informačný systém, nebolo v jeho možnostiach dohľadať požadované údaje na predmetného svedka. Keďže súd zjavne neodmietol vykonať výsluch uvedeného svedka, argumentáciu žalobcu rozhodnutiami dovolacieho súdu považoval za irelevantnú. Súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil prečo nevykonal výsluchy svedkov C. Y., P. Y. a Y. L.. Žalobca sa nemôže zbavovať svojho dôkazného bremena tým, že požaduje obširné zdôvodnenie nevykonania dôkazu a tým zakladá odvolací dôvod. V tomto smere s poukazom na čl. 8 CSP žalobca neunesol dôkazné bremeno a neoznačil na podporu svojho tvrdenia žiaden dôkaz a v súlade so zásadou iura vigilantibus scripta sund nemohol byť v konaní úspešný. Tvrdenia žalobcu, že odvolací súd nikdy vo svojom vyjadrení neuviedol, že dohoda o urovaní je platná, považoval žalovaný za klamlivé. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na bod 37., prvá veta, odôvodnenia uznesenia KS BA č.k. 1Cob/187/2018-284: „V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie uvádza, že Dohoda o urovaní uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 25.11.2014 je platná a účinná.“ v spojitosti s bodom 29., druhá veta, odôvodnenia uznesenia KS BA č.k. 1Cob/51/2019-447: „Úlohou súdu prvej inštancie bude na základe skutkového stavu veci zisteného z vykonaného dokazovania opätovne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu, v nadväznosti na právny názor dovolacieho súdu prezentovaný v konaní vedenom na

Krajskom súde v Bratislave sp.zn. 1Cob/187/2018“. Na základe uvedeného žalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

26. Žalobca v odvolacej replike zo dňa 22.03.2022 zotrval na svojej argumentácii, keď uvádzal totožné argumenty ako v odvolaní a vo vzťahu k vyjadreniu žalovaného uviedol, že odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie práve za účelom posúdenia platnosti Dohody o urovaní, pričom súd prvej inštancie sa nevysporiadal s absenciou vôle žalobcu v rozpore s rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít. Nemohol sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že tým že odvolací súd vyjadril nejaký právny názor, ktorý je preukázateľne v absolútnom rozpore s konštantnou praxou dovolacieho súdu, tak súd prvej inštancie má už len mechanicky rozhodnúť v súlade s takýmto právne svojvoľným výkladom práva odvolacieho súdu. Naopak, súd prvej inštancie bol povinný rozhodovať už len v zmysle úvodných ustanovení CSP plne v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a od tejto nebol oprávnený sa odchýliť. Žalovaný vykonal úkony smerujúce k tomu, aby za absencie vážnosti vôle a absencie slobodnej vôle žalobcu došlo k uzatvoreniu Dohody o urovaní, preto je Dohoda o urovaní absolútne neplatným právnym úkonom a to pre jej rozpor s ustanovením § 39 OZ a § 3 ods. 1 OZ v spojení s § 1 ods. 2 a § 261 ods. 9 ObZ. Žalobca rovnako zopakoval aj okolnosti ohľadom spoločnosti EURO-BUILDING, a.s., resp. konania pána N.. T. U.. Vo vzťahu k námietkam žalovaného ohľadom nevykonania vylučenia svedka pána Y. L., žalobca zotrval na svojej pôvodnej argumentácii v odvolaní, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k neodôvodnenému a arbitrárnemu odmietnutiu vykonania navrhnutých dôkazov, ktoré konanie malo za následok nesprávne, nezákonné a ústavne non-konformné rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie odmietol vykonať dôkaz, iba z dôvodu, že náhodou nebolo možné svedka predvolať, pretože žalobca nedisponoval údajmi o jeho adrese. Naproti tomu svedok bol zamestnancom žalovaného a tak mal žalovaný viesť registratúrne záznamy podľa právnych predpisov. Žalovaný tak alibisticky tieto údaje neposkytol, práve z dôvodu, že svedok by vedel bezprávne vyhrážky žalovaného na žalobcu dosvedčiť, ako i kde ho donútil dohodu podpísať. Odhliadnuc od uvedeného, bol súd prvej inštancie povinný dohľadať svedka cez Register obyvateľov a to v intenciách odvolacím súdom naznačenej povinnosti doplniť dokazovanie. V danej veci nebol podľa žalobcu daný ani jeden z dôvodov na nevyhovenie návrhu žalobcu na vykonanie dôkazu. Súd prvej inštancie sa mal riadne po vecnej, skutkovej a právnej zaoberať platnosťou Dohody o urovaní.

27. Ďalšie vyjadrenia strán doručené neboli.

28. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd v zmysle § 34 CSP, po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. a II. vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého po vyhodnotení dôkazov vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku.

29. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalovaného odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP dostatočne presvedčivo odôvodnil. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť z dôvodu, že odvolací súd už opakovane v obdobne prebiehajúcich konaniach vo svojich rozhodnutiach vyslovil totožný právny názor.

32. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že medzi stranami sporu bola dňa 25.11.2014 uzatvorená Dohoda o urovaní, pričom žalobca sa domáhal úhrady istiny vo výške 8.897,05 eur s príslušenstvom titulom zádržného práve na podklade čl. I. bod I.1 a bod I.2 a článku III. bod III.4.1 Dohody o urovaní. Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom uznesení zdôraznil, že žaloba bola zo strany žalobcu na súd prvej inštancie podaná dňa 29.04.2015, ešte pred odstúpením žalobcu od tejto dohody. Spolu so žalobou žalobca doložil ako prílohu práve Dohodu o urovaní záväzkovo-právnych vzťahov a vyporiadani záväzkov (pokonávka) zo dňa 25.11.2014. Následne žalovaný v konaní predložil odstúpenie od Dohody o urovaní zo strany žalobcu zo dňa 18.05.2015 (č.l. 56), v ktorej žalobca ako dôvod odstúpenia uvádza, že vzhľadom k tomu, že si žalovaný nesplnil riadne a včas svoj záväzok uvedený v čl. III. 4.1 tejto Dohody, žalobca podľa čl. V bod V.1 využíva svoje zmluvné (i zákonné) právo a od dohody odstupuje. Až následne v podaní zo dňa 09.05.2016 doručeným súdu prvej inštancie dňa 11.05.2016 (č.l. 96) žalobca argumentoval, že podpísal Dohodu o urovaní pod nátlakom a bez existencie slobodnej vôle, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť v zmysle § 37 OZ v spojení s § 39 OZ. Podstatným pre rozhodnutie preto v prvom rade bolo, posúdiť platnosť Dohody o urovaní, t.j. či nie je neplatná z dôvodu absencie vôle štatutárnych zástupcov žalobcu, konkrétne z dôvodu absencie slobody vôle konateľov žalobcu pri jej uzatváraní, kedy žalovaný mal dosiahnuť jej uzavretie použitím bezprávnej vyhrážky (nie tieseň). V prípade ak by totiž Dohoda o urovaní nebola platná, bolo by nevyhnutné posúdiť splatnosť a dôvodnosť zaplatenia zádržného zo strany žalovaného v súvislosti so započítacím prejavom žalovaného. V prípade, ak Dohoda o urovaní platná je, bolo nevyhnutné posúdiť platnosť odstúpenia od zmluvy žalobcom zo dňa 18.05.2015 a v danom kontexte nárok žalobcu. Súd prvej inštancie v pôvodnom rozsudku č.k. 23Cb/161/2015-338 dospel k záveru, že dohoda o urovaní bola uzatvorená v rozpore so zákonom, morálkou, pravidlami slušnosti, pričom žalobca bol do tohto úkonu nútený. Odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení č.k. 1Cob/51/2015 vyslovil právny názor, že skutočnosti uvádzané súdom prvej inštancie neboli v konaní preukázané, pričom odkázal súd prvej inštancie na právne závery vyslovené v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp.zn. 22Cb/281/2015, ako aj v konaní pred odvolacím súdom - Krajský súd v Bratislave sp.zn. 1Cob/187/2018, ohľadom platnosti totožnej Dohody o urovaní.

33. Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom za účelom doplnenia dokazovania a opätovného posúdenia platnosti Dohody o urovaní, nariadil pojednávanie dňa 13.07.2021, na ktorom pripustil dôkaz žalobcu - výsluch svedka Y. L., pričom nevykonal výsluchy konateľov žalobcu C. Y. a P. Y. z dôvodu, že zápisnice z ich výsluchov vykonaných v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp.zn. 22Cb/281/2015, už boli súčasťou súdneho spisu. Žalobca v tejto súvislosti v odvolaní namietal ničím neodôvodnené odmietnutie súdom prvej inštancie vykonať navrhovaný dôkaz výsluchom svedka L., napriek skutočnosti, že v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu zaznela jasná požiadavka na vysporiadanie sa s otázkou platnosti Dohody o urovaní. Bol názoru, že žalovaný alibisticky údaje o svojom bývalom zamestnancovi neposkytol a že súd prvej inštancie mal povinnosť dohľadať svedka cez Register obyvateľov. V tejto súvislosti odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nie je viazaný návrhmi strán na dokazovanie, t.j. je na jeho úvahe, či vykoná všetky dôkazy, ktoré strany navrhujú a to v priamej súvislosti s okolnosťami prejednávanej veci a to najmä rozsahom zisteného skutkového stavu, ako aj dostupnosťou navrhovaného dôkazu. Súd prvej inštancie riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu pripustil navrhovaný dôkaz, pričom zaviazal žalobcu, aby v lehote 30 dní oznámil súdu adresu trvalého pobytu svedka, ako aj jeho dátum narodenia. Po márnom uplynutí 30 dní sa súd prvej inštancie sám pokúsil zistiť adresu pobytu svedka. Z odpovede na lustráciu svedka v registri obyvateľov založenej v spise súdu prvej inštancie na č.l. 477 odvolací súd zistil, že zadaným podmienkam vyhovovalo viacero záznamov a to v takom veľkom počte, že prekročili kapacitu obmedzenia maximálneho počtu nájdenných záznamov. O tejto skutočnosti súd prvej inštancie strany informoval na pojednávaní konanom dňa 26.10.2021, pričom za situácie, že žalobca v uloženej lehote nedoručil súdu prvej inštancie žiadne údaje na svedka, navrhovaný dôkaz nevykonaný. S poukazom na uvedené sa nebolo možné stotožniť s názorom žalobcu, že súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnutý dôkaz. Odvolací súd podotýka, že je potrebné rozlišovať medzi situáciou, kedy súd odmietne vykonať dôkaz, od situácie, kedy dôkaz nie je možné z objektívnych, prípadne subjektívnych dôvodov na strane jednej zo strán vykonať. Žalobca, ktorý navrhoval výsluch svedka p. L., nezabezpečil žiadne údaje, z ktorých by bolo možné svedka identifikovať pre účely predvolania na pojednávanie a ani účasť tohto svedka nezabezpečil. Žalobca si tak tak svoju povinnosť označiť dôkazy, resp. predložiť prostriedky procesného útoku včas v zmysle čl. 8 v spojení s § 154 CSP nesplnil. Žalobca mal pritom dostatok času na predkladanie dôkazov, preto postup súdu prvej inštancie v súlade s čl. 17 CSP nemožno hodnotiť ako porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd poukazuje na body 88. a 89.

odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie vysvetľuje, z akého dôvodu výsluchy svedkov nevykonal. Súd prvej inštancie využil i možnosť nájdenia svedka v registri obyvateľov, preto nie je dôvodná námietka žalobcu, že tak neurobil. Odvolací súd je zároveň toho názoru, že skutkový stav bol dostatočne zistený pre prijatie záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

34. Následne súd prvej inštancie konštatoval platnosť Dohody o urovaní, so závermi ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny názor, že vzhľadom na stav vykonaného dokazovania sa Dohoda o urovaní javí ako platná, pričom vzhľadom na skutočnosť, že nedošlo k žiadnej zásadnej zmene skutkového stavu v konaní, odvolací súd na právnom závere o platnosti Dohody o urovaní zotrúva. Zhodne s právnym názorom súdu prvej inštancie je potrebné uviesť, že Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú právnu úpravu urovnania vzájomných pohľadávok a záväzkov, preto bolo potrebné Dohodu o urovaní uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľmi posudzovať v zmysle § 261 ods. 9 ObZ podľa ustanovení Občianskeho zákonníka obsahujúcimi právnu úpravu novácie a zároveň v ostatnej časti ustanoveniami Obchodného zákonníka. Nakoľko však v Obchodnom zákonníku absentuje osobitná úprava náležitosti právnych úkonov v rámci obchodných záväzkových vzťahov, je nevyhnutné cez aplikáciu ustanovenia § 1 ods. 2 veta druhá posudzovať platnosť právnych úkonov i v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 34, § 37, § 39) s výnimkou ustanovenia § 49 OZ, ktorého aplikáciu výslovne Obchodný zákonník v § 267 ods. 2 vylučuje. Jednou z podmienok náležitosti platného právneho úkonu je aj existencia vôle, ktorá je slobodná, vážna, zrozumiteľná a bez omylu. Rovnako právny úkon nesmie svojím obsahom alebo účelom odporovať zákonu alebo ho obchádzať, alebo sa priečiť dobrým mravom. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani ustanovenie § 266 ods. 1, 3 v zmysle ktorého je nevyhnutné prejav vôle vykladať nielen podľa úmyslu konajúcej osoby, ale vziať zreteľ aj na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy, prípadne následného správania strán, pokiaľ to povaha veci pripúšťa. Žalobca v priebehu konania, ako i v odvolaní tvrdil, že Dohoda o urovaní je neplatná, nakoľko bola uzatvorená v dôsledku psychického nátlaku (finančného vydierania) zo strany žalovaného, ktorý dosiahol uzatvorenie Dohody o urovaní použitím bezprávnej vyhrážky. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s platnosťou Dohody o urovaní, na závery ktoré odvolací súd poukazuje. V konaní nebolo preukázané, že by došlo k uzavretiu Dohody o urovaní pod nedovoleným nátlakom žalovaného. Uzavretie akejkoľvek dohody v obchodno-záväzkových vzťahoch je vždy výsledkom rokovania medzi ponukou a dopytom, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uzavretiu dohody predchádzali najmenej dvojmesačné rokovania. Žalobca mal tak dostatok času si uzavretie dohody premyslieť. Rovnako bolo pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalobca mal možnosť spojiť sa so svojim právnym zástupcom, poradiť sa, pričom napriek jeho odporúčaniam dohodu nepodpísať, sa rozhodol vykonať opak. Žalobca sa tak sám, po zvážaní reálnych možností zmluvných strán, slobodne rozhodol pristúpiť ku kompromisnému riešeniu a vysporiadať si vzájomné sporné práva a záväzky. Je plne prirodzené, že výsledkom dohody nie je úplné uspokojenie a deklarovanie všetkých práv určitej strany, pretože vzdanie sa určitých práv vyvažuje práve výhoda spočívajúca v skutočnosti, že strany si už nebudú ďalšie práva z urovaných vzťahov uplatňovať a dôjde k rýchlejšiemu plneniu, oproti prípadnému vymáhaniu pohľadávok v súdnom spore. V prípade, ak žalovaný nesúhlasil s časťou uplatňovaných práv žalobcom, resp. si uplatňoval akékoľvek (podľa žalobcu vymyslené a nedôvodné) protinároky, nemožno takéto konanie vyhodnotiť ako neoprávnený psychický nátlak, bezprávnu vyhrážku, v dôsledku ktorej by bol žalobca pozbavený svojej slobodnej vôle nepodpísať dohodu. Rovnako tvrdenia žalovaného, že nezaplatí, nemožno hodnotiť ako bezprávnu vyhrážku. Žalobca sa sám v rámci svojho rozhodovania kompromisne priklonil k možnosti získať aspoň časť nevyplatených peňažných prostriedkov, čo malo umožniť riešiť základné financovanie jeho ďalšej podnikateľskej činnosti a to napriek tomu, že jeho právny nárok bol podľa jeho názoru nesporný. Žalobca mal možnosť sa s dohodou oboznámiť, mal dostatok času na jej preštudovanie, vedel v časom predstihu, že žalovaný si uplatňuje protinároky, mal možnosť s dohodou nesúhlasiť, dohodu nepodpísať a využiť právne možnosti vedúce k vymoženiu dlžných súm, ktoré právny poriadok SR poskytuje. Nebola tak preukázaná absencia vôle žalobcu, resp. jeho konateľov pri uzatváraní dohody a použitie bezprávnej vyhrážky zo strany žalovaného. Uvedené závery nie sú v rozpore ani so žalobcom predloženou judikatúrou najvyššieho súdu, kedy išlo o skutkovo odlišné okolnosti v sporoch týkajúcich sa fyzických osôb. Odvolací súd sa v danom smere stotožnil s názorom žalovaného, ako i súdu prvej inštancie, že významnou skutočnosťou objasňujúcou úmysel strán bolo aj správanie strán priamo po právnom úkone, kedy žalovaný riadne na základe dohody plnil a žalobca plnenia nenamietal. Dokonca od zmluvy odstúpil pre omeškanie žalovaného, kedy pokladal Dohodu o urovaní za platnú. I uvedené

skutočnosti nasvedčujú tomu, že žalobca nikdy nekonal tak, že by dohodu považoval za neplatnú, čo nesvedčí o jeho „vnútornom“ pocite, že bol k podpisu psychicky donútený.

35. Po oboznámení sa s odvolacími dôvodmi uvádzanými v bodoch 25.-27. je odvolací súd nútený konštatovať, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom vôbec nekorešponujú s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, resp. s tvrdeným skutkovým stavom, keďže žalobca sa v danej časti odvolania venuje výlučne skutkovej a právnej argumentácii (odkaz na objednávky č. Ing.PF/2094/2014 zo dňa 06.08.2014 a podmienky zaplatenia) nesúvisiacej s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, t.j. nesúvisiacej so skutkovým stavom zisteným a konštatovaným súdom prvej inštancie a s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na zjavnú nezrozumiteľnosť podaného odvolania žalobcu, keď pri namietaní slobody vôle v bode 32. (čiastočne i v bode 34.) odvolania žalobca poukazuje najprv na odklon súdu prvej inštancie od právneho názoru Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/306/2009 a následne napáda rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho právne názory vyslovené v rozsudku, avšak v predmetnom konaní žiaden rozsudok odvolacím súdom vydaný nebol. Rovnaká situácia nastáva v bode 30 ods. (iv) odvolania, kde žalobca namieta prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu v tomto konaní, ktorý mal byť vydaný napriek tomu, že iný senát odvolacieho súdu vydal v obdobnej veci zrušujúce uznesenie. Z uvedeného sa odvolaciemu súdu javí, že ide o námietky zjavne smerujúce do iného konania. Rovnako prípadné vady predchádzajúceho odvolacieho rozhodnutia, nie je odvolací súd oprávnený preskúmať v rámci svojej právomoci.

36. V ďalšom sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalobcu o neplatnosti dohody pre rozpor s dobrými mravmi, t.j. cez § 39 OZ v spojení s § 3 OZ, nakoľko v danom prípade išlo o vzťah strán postavený na úroveň obchodného záväzkového vzťahu dvoch rovnocenných podnikateľských subjektov, pričom dohoda bola nepochybne výsledkom určitého kontraktačného procesu. Ustanovenie § 43 OZ ukladá (obom) účastníkom zmluvy povinnosť dbať na to, aby sa pri úprave zmluvných vzťahov odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov. Aj okolnosť, že návrh dohody/zmluvy (oferta) vypracuje žalovaný, môže byť relevantná napríklad z hľadiska výkladu jednotlivých zmluvných dojednaní, nie však z hľadiska posudzovania, či vyvodzovania nerovnovážneho postavenia zmluvných strán. Pokiaľ zmluvná strana, ktorej je oferta určená, s obsahom návrhu zmluvy nesúhlasí, nemusí ju prijať. Ak však oferta bola bez výhrad akceptovaná a došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy/dohody, tak obe zmluvné strany vzájomne dohodnuté práva a povinnosti zaväzujú a platí primárne princíp „pacta sunt servanda“ (zmluvy treba dodržiavať). Rozpor s dobrými mravmi podľa odvolacieho súdu nemožno vidieť ani v prebiehajúcom trestnom konaní voči N.. T. U., keďže v konaní nebolo preukázané, že by bol právoplatne odsúdený pre trestný čin súvisiaci s uzatvorením Dohody o urovaní, ani že by závery trestného stíhania mali sami o sebe vplyv na platnosť Dohody o urovaní. Rozpor s dobrými mravmi nemožno badať ani v skutočnosti, že by išlo o nerovný obchodnoprávny vzťah, kedy žalovaný odmietal zaplatiť určitú časť (podľa jeho názoru nedôvodných) pohľadávok žalobcu a že by nebola dohodnutá úplná reciprocita vzájomných práv, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že v rámci obchodných záväzkových vzťahov by zásada zmluvnej voľnosti strán nemala byť podriadená zásade rovnosti zmluvných strán, ktorej prejavom by mala byť aj vyváženosť zmluvy, pokiaľ ide o práva a povinnosti strán. V konaní nebolo preukázané bezprávne vyhrážanie žalovaného, preto nejde automaticky o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Každá zo strán sporu ako podnikateľský subjekt nesie aj podnikateľské riziko spojené s prípadným omeškaním úhrad za poskytnuté plnenia a riziko prípadného vymáhania pohľadávok súdnou cestou. V prípade, ak si žalobca nevymáhal pohľadávku súdnou cestou, ale sa rozhodol uzavrieť Dohodu o urovaní, nakoľko druhá strana existenciu pohľadávok sporila, je zrejmé, že sa časti svojich práv vzdá. Ak by bolo jeho skutočnou vôľou získať všetky peniaze, resp. zaplatenie všetkých pohľadávok, v prvom rade nemal podpisovať Dohodu o urovaní, ale prípadne žiadať od žalovaného podpísať uznanie dlhu. Uvedené, ale zjavne nekorešponovalo nielen s vôľou žalobcu, ktorý v priebehu konania uviedol, že bolo jeho vôľou získať aspoň časť finančných prostriedkov, ale ani s vôľou žalovaného, preto nemožno hovoriť ani o simulácii právneho úkonu. Žalobca si bol zjavne vedomí skutočnosti, že nezíska platbu za všetky sporné pohľadávky, avšak získa ich rýchlejšou cestou bez nutnosti vymáhania pohľadávok súdnou cestou. Rovnako žalobca neposkytol súdu prvej inštancie také skutkové tvrdenia a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť, aký právny úkon, resp. aká skutočná vôľa oboch strán mala byť simulovaná práve Dohodou o urovaní. V prípade, ak mala byť simulovaná vôľa žalobcu získať zaplatenie celej dlžnej sumy od žalovaného, nebolo v konaní preukázané, že by bol žalobca donútený Dohodu o urovaní podpísať, preto, ak nesúhlasil s „naoko“ navrhnutými diskontami, resp. započítaním zmluvných pokút, nemal povinnosť Dohodu o urovaní podpísať. Bol preto správny právny záver súdu prvej inštancie o platnosti dohody.

37. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom neplatnosti Dohody o urovaní z dôvodu, že sa v rozpore s § 585 ods. 1 OZ žalobca v dohode vzdal akýchkoľvek práv, ktoré by mu mohli vyplývať zo zmlúv o dielo uzatvorených na základe objednávok uvedených v tabuľke č. I dohody, teda aj práv, ktoré mu v čase podpísania dohody neboli známe, uvádza, že pokiaľ by aj Dohoda o urovaní bola v danej časti neplatná, nemalo by to vplyv na pohľadávku žalobcu v zmysle bodu III.4.1 a povinnosť žalovaného plniť ako ani na dohodnuté započítanie v zmysle bodu III.5 Dohody o urovaní.

38. Nakoľko iné námietky týkajúce sa napr. právneho posúdenia či už splatnosti zádržného, alebo platnosti odstúpenia od Dohody o urovaní vznesené zo strany žalobcu v odvolaní neboli, alebo sa ostatné námietky týkali právneho posúdenia skutkových záverov súdu prvej inštancie ohľadom zaplatenia zádržného pre prípad neplatnosti Dohody o urovaní, odvolací súd sa s nimi jednak v dôsledku viazanosti odvolacími dôvodmi, ako aj nadbytočnosti nezaoberal a nevyhodnocoval ich.

39. Iba nad rámec možno poznamenať, že je možné sa stotožniť i s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý v závere uviedol, že splatnosť prvej časti zádržného nebola v čase podania žaloby daná. Nebolo totiž medzi stranami sporné, že splatnosť faktúr zádržného za stavbu Šaľa bola v zmysle bodu 5/ objednávky č. MM/416/2013 stanovená tak, že: „Zádržné uhradí objednávatel' zhotoviteľovi do 15 dní po uplynutí 6 mesiacov od odovzdania a prevzatie stavby investorom objednávatel'a, a to za podmienky odstránenia všetkých väd a nedorobkov zo strany zhotovitel'a diela. Dokladom o odstránení väd a nedorobkov je protokol o riadnom odstránení všetkých väd a nedorobkov“. Rovnako nebolo sporné, že rovnaký termín splatnosti zádržného bol určený aj pre stavbu Divín v bode 5 objednávky MM/53/2012 s tým, že zároveň bola zakotvená i možnosť zhotovitel'a požiadať písomne objednávatel'a o oznámenie, kedy došlo z jeho strany k odovzdaniu a prevzatiu diela z jeho strany investorom. Ostalo sporným, kedy došlo k odovzdaniu a prevzatiu diel investorom a kedy nastala splatnosť zádržného. Čo sa týka prvej skupiny nezaplatených faktúr za stavbu Šaľa vo výške 5.091,21 eur, ktoré zádržné žalovaný nesporne uhradil dňa 14.09.2016, mohlo dôjsť k odovzdaniu a prevzatiu diela investorom (mestom Šaľa) najskôr uplynutím 67 kalendárnych dní po nadobudnutí účinnosti Dodatku č. 3 uzavretého medzi investorom mestom Šaľa a zhotoviteľom EURO-BUILDING, a.s., kde si strany výslovne ako termín ukončenia prác a teda aj najskorší možný termín odovzdania diela bez väd a nedorobkov určili v zmysle čl. III (najmä bod 3.3 v spojení s bodom 3.1) 67. kalendárny deň po nadobudnutí účinnosti predmetného dodatku, pričom prevzatie prác sa malo potvrdiť v Protokole o prevzatí a odovzdaní prác spolu s uvedením nedostatkov/väd diela. Uvedené však mohlo platiť iba za predpokladu (odkladacia podmienka), že došlo k odstráneniu väd a nedorobkov, pričom dokladom o ich odstránení mal byť podpísaný protokol (viď objednávka č. MM/416/2013). Keďže presný termín odovzdania a prevzatie diela nebol zo strany účastníkov konania preukázaný, najskôr z Dohody o vzájomnom vysporiadaní zo dňa 09.02.2016 účinnej dňom 03.03.2016 by bolo možné vyvodiť záver o splnení odkladacej podmienky. Skutočnosť, že mal byť podpísaný Protokol o odovzdaní a prevzatí diela potvrdzuje i záverečné znenie bodu 5 Dohody o vzájomnom vysporiadaní záväzkov, kde je uvedené, že objednávatel' mesto Šaľa je povinný do 30 dní od dňa skončenia zmluvy (podpísania preberacieho protokolu o odovzdaní a prevzatí verejnej práce) na základe uvedeného hodnotenia kvality plnenia, vyhotoviť referenciu podľa § 9a zákona o verejnom obstarávaní. Avšak i v prípade, keby súd už od účinnosti uvedenej vzájomnej dohody odvodzoval splatnosť zádržného, táto by nastala najskôr ku dňu 18.09.2016, ako správne namietal žalovaný. Z uvedených dôvodov nebol žalovaný v omeškani so zaplatením zádržného v časti 5.091,21 eur (ktoré uhradil 14.09.2016) a nemohlo dôjsť z týchto dôvodov ani k platnému odstúpeniu od Dohody o urovaní. Rovnako sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie pokiaľ ide o zaplatenie zvyšnej časti zádržného v sume 3.806,29 eur viažuceho sa k stavbe Divín, že nárok na jeho zaplatenie a z uvedeného dôvodu, ani dôvod na odstúpenie od dohody, žalobcovi nevznikol, nakoľko z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že investor diela stavby Divín reklamoval vady diela, ktoré sám žalobca uznal listom zo dňa 12.02.2015, pričom v konaní nepreukázal, že by k odstráneniu väd pristúpil a bol spísaný Protokol o odstránení väd a nedorobkov.

40. Odvolací súd po preskúmaní veci preto dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí a jeho závery nie sú arbitrárne. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania, a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecny

súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

41. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

42. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

43. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutie nie je prípustné odvolanie.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).